

gene og nøjes med at sige, hvad der med Hensyn til dem maatte være nødvendigt. Jeg maa da først gøre opmærksom paa, at Udvalget har delt sig i et Flertal paa 10 Medlemmer og et Mindretal paa 5. Flertallet tiltræder i Princippet og i det væsentligste ogsaa i Formen Paragraffen, som den er foreslaaet af den højtærede Minister, medens de 5 Medlemmer modsætte sig den og ville have den udstemt. Medens altsaa de 10 Medlemmer stemme for § 5, stille de dog nogle Ændringsforslag, som jeg skal tillade mig at sige et Par Ord om. Ændringsforslagene Nr. 8 b og c gaa ud paa i nogen Grad at indskrænke Anvendelsen af Legemsstraf for Voldsforbrydelser, og hvad dermed staar i Klasse, og paa at udelukke den ved Uterlighed af den Beskaffenhed, som omhandles i Straffelovens § 185. Jeg skal nærmere forklare, hvorfor man har stillet det sidste Forslag. Forholdet er det, at § 185 angaar mindre farlige Uterligheder, saadanne som nærmest kunne karakteriseres ved, at der slet ikke er Spørgsmaal om Berøring af vedkommende Person, f. Eks. de saakaldte Ekshibitioner, uterlig Tale o. sl., men synes ikke, at Overtrædelser af denne Art bør kunne medføre Legemsstraf. Ved Ændringsforslagene Nr. 8 f og g foreslaas det, at Legemsstraf, som nogen maatte blive idømt i Henhold til denne Paragraf, skal fuldbyrdes, forinden den dømte afleveres til det Fængsel, hvor han skal afsone den ham samtidig idømte Frihedsstraf. Grunden er den, at det anses for at være mindre heldigt, at den straffede Person bliver modtagen med Prygl straks ved sin Indtræden i Tvangsarbejdsanstalten, eller hvor han nu ellers bliver anbragt. Det kan have nogen Indflydelse, mener man, paa hans hele Forhold til Anstalten, at han faar en saadan Modtagelse, og hvis der virkelig er noget herom, hvad der er meget muligt og meget sandsynligt, kan man vel ogsaa nok indrette sig paa, at han faar sine Prygl, forinden han kommer derind. I Forbindelse dermed skal jeg sige, at Flertallet under Nr. 8 — og subsidiært Mindretallet under Nr. 7 — foreslaar at forhøje den Alder, under hvilken Legemsstraf efter § 5 ikke kan anvendes fra 15 til 18 Aar. Det er jo ikke, fordi man mener, at Personer fra 15 til 18 Aar ikke skulde kunne fortjene at faa denne Straf, eller at den ikke skulde kunne anvendes paa dem, men Flertallet finder ikke, det bør ske paa den Maade og under de Betingelser, som netop Lovforslagets § 5 fastsætter. Derimod

stiller Udvalget under Nr. 19 a et Ændringsforslag om at bevare Legemsstraf, altsaa Rotting, for unge Personer, naar de gøre sig skyldige i Vold, og den almindelige Regel i Straffelovens § 21 udelukker Anvendelse af Vand- og Brødstraf. Saa er der endelig til denne Paragraf et Ændringsforslag Nr. 8 c af hele Udvalget, som gaar ud paa, at Ordet „Kat“ skal udgaa i femte Stykke, første Linie, saa at man altsaa ikke efter denne Lov skal kunne bruge andre Strafferedskaber end Tamp og Rotting.

Jeg gaar derefter over til §§ 6 og 7 i Lovforslaget, som omhandle forskellige forebyggende Forholdsregler, der skulde kunne anvendes i Forbindelse med Straf for visse Volds- og Sædelighedsforbrydelser. § 6 har det Tilfælde for Øje, at disse Forbrydelser udøves under Paavirkning af spirituøse Drikke, og Hovedbestemmelsen gaar ud paa, at der i Forbindelse med Dommen kan gives vedkommende Paalæg om ikke at vise sig i beskænket Tilstand paa offentligt Sted. Udvalget har ment, at en saaledes affattet Bestemmelse vilde være mindre heldig. Den Tanke, der ligger til Grund derfor, billiger Udvalget imidlertid; det er kun Udførelsen, som man har noget imod. Hvad er — for at nævne et Eksempel — et offentligt Sted? Og hvilken Grad af Beruselse hører der til at være i beskænket Tilstand? Det kan ogsaa nævnes, at Politivedtægterne allerede indeholde Bestemmelser mod at vise sig i beskænket Tilstand paa offentlige Steder, saaledes at der allerede haves et vist Værn mod det, som Paragraffen vil forebygge. Udvalget foreslaar derfor en anden Redaktion, som synes det at være bedre og at udelukke megen Tvivl, der ellers vilde opstaa. Ifølge denne Redaktion skal det kunne paalægges den vedkommende, at han ikke maa færdes udenfor sit Hjem i kendelig beskænket Tilstand. Hvad man kunde indvende mod denne Affattelse, er maaske nærmest det, at adskillige af de Personer, paa hvilke den tager Sigte, overhovedet ikke have noget Hjem. Det er jo meget ofte løse Eksistenser, som egentlig talt ikke ere bosatte noget Sted, som mest leve paa Gader eller i Kipper og skaffe sig Ly, hvor de kunne, og som i øvrigt opholde Livet ved Vold — hvis man kan det — og Usædelighed. Eet Sted ville de dog i Reglen have deres Tilhold, et eller andet „Holger Danske“ vil der vel være, som de stadig søge tilbage til, og have de ikke noget egentligt Hjem eller nogen egentlig Bopæl, maa vedkommende Gæstgiversted